

LBRIS

We know
books

TOT DE
STEPHANIE GARBER

Caraval

Legendar

Finalul

STEPHANIE GARBER

A FOST ODATĂ
O INIMĂ FRÂNTĂ

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GARBER, STEPHANIE

A fost odată o inimă frântă / Stephanie Garber. -

București : RAO Distribuție, 2022

ISBN 978-606-006-775-7

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHANIE GARBER
Once Upon a Broken Heart
Copyright © 2021 by Stephanie Garber
Toate drepturile rezervate

A fost odată o inimă frântă
© RAO Distribuție, 2021
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză de
Liliana Pelici prin *Lingua Connexion*

Aceasta este o operă de ficțiune.
Toate personajele, organizațiile și evenimentele înfățișate în acest roman
sunt produsele imaginației autoarei sau sunt utilizate în mod fictiv.

2022

ISBN 978-606-006-775-7

*Pentru oricine a luat vreodată o decizie greșită
din cauza unei inimi frânte*

Avertismente și semne

Clopoțelul care atârna în fața magazinului de curiozități știa că omul aducea necazuri din felul în care intră pe ușă. Clopoțelii au un auz excelent, dar acesta nu avu nevoie de un talent deosebit ca să simtă zăngănitul țipător al lanțului ceasului de buzunar de prost gust de la șoldul acestui tânăr sau scârțâitul puternic al cizmelor lui în timp ce încerca să meargă țanțoș și reușea doar să zgârie podeaua Magazinului de Ciudățenii, Curiozități și Capricii al lui Maximilian.

Acest tânăr avea să o distrugă pe fata care lucra în magazin.

Clopoțelul încercase să o avertizeze. Cu două secunde înainte ca băiatul să deschidă ușa, clopoțelul sună cu limba lui. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, această vânzătoare crescuse în jurul ciudățeniilor – și clopoțelul bănuia de multă vreme că și ea era o curiozitate, chiar dacă nu își putea da seama exact în ce fel era diferită.

Fata știa că multe obiecte erau mai mult decât păreau și că, în general, clopotele aveau un al șaselea simț care le lipsea

oamenilor. Din păcate, această fată, care credea în speranță, basme și dragoste la prima vedere, adesea interpreta greșit dăngănitul clopoțelului. În acea zi, clopoțelul era destul de sigur că ea îi auzise clinchetul de avertizare. Dar, după tonul emoționat al vocii ei când vorbea cu tânărul, părea că fata înțelesese dangătul de mai devreme ca pe un semn de noroc în loc de un avertisment.

PARTEA I

*Povestea
lui Evangeline Fox*

Gazeta Șoaptelor

UNDE SE VOR RUGA ACUM
CEI CU INIMA FRÂNTĂ?

De Kutlass Knightlinger

Ușa bisericii Prințului Inimilor a dispărut. Vopsită în roșul-închis al inimilor frânte, intrarea simbolică a dispărut, pur și simplu, dintr-una dintre bisericile cele mai vizitate din Cartierul Templului cândva în timpul nopții, lăsând în urmă un zid de marmură impentrabil. Acum e imposibil pentru oricine să intre în biserică...

Evangeline vâri hârtia de ziar veche de două săptămâni în buzunarul fustei ei înflorate. Ușa de la capătul acestei alei vechi era puțin mai înaltă decât ea și era ascunsă în spatele unui grilaj de metal ruginit în loc să fie acoperită cu o frumoasă vopsea roșie ca sângele, dar ar fi pariat pe magazinul de curiozități al tatălui ei că aceasta era ușa dispărută.

Nimic din Cartierul Templului nu era atât de neatrăgător. Fiecare intrare de aici avea panouri sculptate, arhitrave decorative, marchize de sticlă și găurile cheilor aurite. Tatăl ei

fusese un om credincios, dar obișnuia să spună că bisericile de aici erau ca vampirii – nu erau destinate închinării, ci erau proiectate pentru a ademini și a prinde în capcană. Dar această ușă era diferită. Această ușă era doar un bloc brut de lemn cu o clanță ruptă și vopsea albă scorjită.

Această ușă nu voia să fie găsită.

Dar nu putea ascunde de Evangeline ceea ce era cu adevărat. Forma ei crestată era inconfundabilă. O parte era o curbă înclinată, cealaltă, o tăietură zimțată, formând o jumătate de inimă frântă – un simbol al Prințului Sortit al Inimilor.

În sfârșit.

Dacă speranța era o pereche de aripi, ale lui Evangeline se întindeau în urma ei, dornice să își ia zborul din nou. După două săptămâni de căutare prin orașul Valenda, o găsisese.

Când ziarul de bârfe din buzunarul ei anunțase prima dată că ușa de la biserică Prințului Inimilor dispăruse, puțini își imaginaseră că era ceva magic. Era primul articol al foii de scandal și oamenii spusese că era o parte a unei farse pentru a vinde abonamente. Ușile nu dispăreau, pur și simplu.

Dar Evangeline credea că puteau face asta. Povestea nu i se păruse un truc; i se păruse un semn care îi spunea unde să caute dacă voia să-și salveze inima și pe băiatul căruia îi aparținea.

Poate nu văzuse multe dovezi ale magiei în afara ciudățeniilor din magazinul de curiozități al tatălui ei, dar avea credința că aceasta exista. Tatăl ei, Maximilian, întotdeauna vorbise despre magie ca și cum ar fi fost reală. Iar mama ei fusese din Nordul Magnific, unde nu era nicio diferență între basme și istorie. „Toate poveștile sunt făcute atât din adevăruri, cât din minciuni, obișnuia ea să spună. Ceea ce contează e felul în care credem în ele.“

Iar Evangeline avea un dar când era vorba de a crede în lucruri pe care alții le considerau mituri – cum ar fi Sortile nemuritoare.

Deschise grilajul de metal. Ușa nu avea o clanță, forțând-o să își vâre degetele în micul spațiu dintre marginea ei zimțată și zidul murdar de piatră.

Ușa îi ciupi degetele, făcând să curgă o picătură de sânge, și putu să jure că îi auzi vocea spartă zicând: „Știi în ce vei intra? Nu o să faci altceva decât să-ți frângi inima“.

Dar inima lui Evangeline era deja frântă. Și înțelegea riscurile pe care și le asuma. Știa regulile pentru vizitarea bisericilor Sortite:

Promite întotdeauna mai puțin decât poți da, pentru că Sortile iau întotdeauna mai mult.

Nu te târgui cu mai mult de o Soartă.

Și, mai presus de toate, nu te îndrăgosti niciodată de o Soartă.

Erau șaisprezece Sorti nemuritoare, și erau niște ființe geloase și posesive. Înainte să dispară cu secole în urmă, se spunea că ele conduseseră o parte din lume cu o magie care era la fel de malefică pe cât era de minunată. Niciodată nu încălcau un târg, deși adesea răneau oamenii pe care îi ajutau. Totuși, majoritatea oamenilor – deși credeau că Sortile erau doar niște mituri – deveneau destul de sperați ca să se roage lor la un moment dat.

Evangeline întotdeauna fusese curioasă în legătură cu bisericile lor, dar știuse destul despre firea schimbătoare a Sortilor și a târgurilor Sortite ca să evite să le caute locurile de închinare. Până în urmă cu două săptămâni, când devenise unul dintre acei oameni sperați despre care o avertizaseră întotdeauna poveștile.

– Te rog, îi șopti ea ușii în formă de inimă, cu vocea plină de speranță sălbatică și rănită care o condusesese acolo. Știu că ești un lucrușor isteț. Dar mi-ai permis să te gălesc. Lasă-mă să intru.

Trase pentru ultima dată de lemn.

De data asta, ușa se deschise.

Inima lui Evangeline bătea nebunește în timp ce făcea primul pas. În timpul căutării ușii dispărute, citise că biserica Prințului Inimilor avea un parfum diferit pentru toți cei care o vizitau. Trebuia să miroasă precum cea mai mare suferință a acelei persoane.

Dar, în timp ce Evangeline intră în catedrala rece, aerul nu îi aminti de Luc – nu era niciun miros de piele de căprioară sau vetiver. Intrarea întunecoasă a bisericii era ușor dulce și metalică: mirosea a mere și a sânge.

I se făcu pielea de găină pe brațe. Asta nu-i amintea de băiatul pe care îl iubea. Povestirea pe care o citise trebuia să fi fost greșită. Dar nu se întoarse. Știa că Sortile nu erau sfinți sau salvatori, deși spera că Prințul Inimilor era mai simțitor decât ceilalți.

Pașii o purtară mai adânc în catedrală. Totul era șocant de alb. Covoare albe, lumânări albe, strane din lemn de stejar alb, plop alb și mesteacăn alb scorojit.

Evangeline trecu pe lângă rândurile de bănci albe care nu arătau prea bine. Poate fuseseră frumoase cândva, dar acum multora le lipseau picioarele, în timp ce altele aveau perne destrămate sau fuseseră rupte în jumătate.

Rupte.

Rupte.

Rupte.

Nu era de mirare că ușa nu voise să o lase să intre. Poate că biserica nu era sinistră, era tristă...

O ruptură zgomotoasă întrerupsese liniștea.

Evangeline se învârti și își înăbuși un suspin.

La câteva rânduri în urma ei, într-un colț umbrit, un tânăr părea să jelească sau să facă un fel de act de penitență. Șuvițe încalcite de păr auriu atârnavau pe chipul lui în timp ce ținea capul aplecat, iar cu degetele rupea mânecele pardesiului roșu de Burgundia pe care îl purta.

Simți un junghi în inimă când îl văzu. Fu tentată să-l întrebe dacă avea nevoie de ajutor. Dar probabil alesese acel colț ca să nu fie observat.

Iar ea nu mai avea mult timp.

Nu erau ceasuri în biserică, dar Evangeline putea să jure că auzea ticăitul unei a doua limbi de ceas, care se mișca pentru a șterge minutele prețioase pe care le avea până la nunta lui Luc.

Merse grăbită prin navă, spre absidă, unde se termina rândul rupt de bănci și un podium lucios de marmură se ridica înaintea ei. Platforma era impecabilă, luminată de un perete de lumânări de ceară și înconjurată de patru coloane canelate, păzind o statuie supradimensionată a Prințului Sortit al Inimilor.

Simți fiori pe ceafă.

Evangeline știa cum trebuia să arate el. Pachetele Destinului, care foloseau imaginile Sortiilor pentru a prezice viitorul, deveniseră recent un articol popular în magazinul de curiozități al tatălui ei. Cartea cu Prințul Inimilor reprezenta dragostea neîmpărtășită și întotdeauna înfățișa această Soartă ca pe un tânăr tragic de frumos, cu ochii de un albastru viu care vărsau lacrimi ce se asortau cu sângele care îi păta întotdeauna colțul gurii triste.

Nu erau lacrimi însângerate pe această statuie strălucitoare. Dar chipul lui avea un fel de frumusețe crudă, genul pe care Evangeline l-ar fi așteptat de la un semizeu care avea puterea de a ucide cu sărutul său. Buzele de marmură ale prințului se strâmbau într-un surâs afectat perfect care ar fi trebuit să pară rece, dur și tăios, dar buza lui de jos, puțin mai plină, avea o blândețe – se țuguia ca o invitație fatală.

Conform miturilor, Prințul Inimilor nu era capabil de iubire pentru că inima lui încetase să bată cu mult timp în urmă. O singură persoană putea să o facă să bată din nou: singura lui iubire adevărată. Se spunea că sărutul lui era fatal pentru toate în afară de ea – singura lui slăbiciune – și, în timp ce o căutase, lăsase în urmă o mulțime de cadavre.

Evangeline nu își putea imagina o existență mai tragică. Dacă unei Sortii i-ar fi fost milă de situația ei, ar fi fost Prințul Inimilor.

Descoperi cu privirea degetele lui elegante din marmură strângând un pumnal de mărimea antebrațului ei. Lama lui era îndreptată în jos, spre un bazin de piatră pentru ofrande, așezat în echilibru pe un arzător, chiar deasupra unui cerc jos de flăcări albe care dansau. Cuvintele *Sânge pentru o rugăciune* erau sculptate pe o parte a lui.

Evangeline inspiră adânc.

Pentru asta venise aici.

Își apăsă degetul pe vârful lamei. Marmura ascuțită îi străpunse pielea și sângele căzu strop după strop, sfârâind și sâsâind, umplând aerul cu mai mult miros metalic și dulce.

O parte din ea spera ca această ofrandă să declanșeze un fel de spectacol magic. Ca statuia să prindă viață sau ca vocea Prințului Inimilor să umple biserica. Dar nimic nu se mișcă în